

ПИТЬЕ УОТС ПОСЛАНИК

Превод от английски: Богдан Русев, 2015

chitanka.info

Първият Контакт трябаше да реши всички проблеми.

Поне така се говореше: добрите вълшебници от Епсилон Еридан трябаше да ни спасят от пожара и да ни приветстват в необятното Галактическо Братство, разпръснато в целия Млечен път. Те щяха да излекуват всички болести, които не бяхме успели да победим сами. Щяха да сложат край на дребните ни политически вражди, които не бяхме успели да надраснем. Те трябаше да оправят всичко.

Но не биваше да ме преследват като животно.

Отначало не ми остана време да разсъждавам за философските изводи от това; бях твърде зает да бягам за живота си. „Зомби“ се изстреля във вселената, окован за побъркания си борд-компютър, заразен със статично електричество. Мисълта за навигация беше смехотворна. С всеки скок на сляпо вероятността да намеря обратния път към дома намаляваше в пъти. Въпреки това не спирах да го правя; всеки скок по-малко щеше да ме убие.

И ето, за пореден път бях избягал. Според скенерите се намирах някъде в кометния облак на скромна звездна двойка. В по-добри времена компютърът щеше веднага да ми покаже планетарния състав на системата; сега щеше да му отнеме цели дни да направи необходимите измервания.

Нямаше толкова време. Можех да определя местоположението си за около един ден, като използвам само праята звездна светлина, дори без помощта на борд-компютъра, но нещото, което ме преследваше, така и не ми бе дало тази възможност. Бях започвал да го правя на няколко пъти. Най-дългата пауза, която ми даде нещото, беше продължила шест часа; за това време бях успял да определя, че се намирам някъде навътре от ръкава Орион.

Бях престанал да се опитвам. Установяването на местоположението ми във всеки даден момент нямаше да ми даде никакво предимство в следващия. Щях да се изгубя отново в мига, в който направя поредния скок.

А аз винаги правех следващия скок. И то винаги ме откриваше. Все още не знам как; теоретично е невъзможно да се проследи каквото и да било, когато мине през сингулярност. Но въпреки това, Космосът винаги отваряше своята пасть и от нея изскачаше чудовището, гладно и мистериозно. Може би щеше да ми бъде по-лесно да се справя с това, ако знаех защо го прави.

Питате ме какво съм сторил? С какво съм го разгневил така?
Ами, просто се опитах да му кажа „здрасти“.

Какъв е този разум, който приема това като лична обида?

Представете си изсъхнало дърво, високо триста и петдесет метра, с шест възлести клони по протежение на дънера. Захвърлете го в орбита около издъхващо червено джудже, което дори не заслужава собствено име. Ето това бях открил; по корпуса нямаше никакви входове, светлини или символи. Нещото си висеше в Космоса като някакъв забравен плавен. От време на време по повърхността му като въгленчета просветваха отражения от светлината на звездата; те само подчертаваха сенките, в които беше удавена останалата част от него. Отначало си помислих, че е изоставено.

Разбира се, въпреки това изпълни всички предписания. Изпратих сигнал по най-подходящите честоти, опитах се да установя контакт по стотици различни начини. В продължение на няколко часа то не ми обърна никакво внимание. След това ми изпрати единствен кратък сигнал във водородния спектър. И аз вкарах този сигнал в борд-компютъра.

Какво друго да направя със сигнал, изпратен от извънземно?

Борд-компютърът беше успял стреснато да хълъцне веднъж, преди да забие. Всички показания на таблото бяха примигнали в невъзможен синхрон, преди да угаснат напълно.

А след това доплерът бе регистрирал първата ракета, изстреляна по мен.

Затова бях направил скок на сляпо. Нямах друг избор — нито тогава, нито следващите четири пъти. В някакъв момент от паническото си бягство бях дал име на преследвача си — „Кали“.

Ако на „Кали“ не му беше омръзнато да ме гони — надеждата умира последна, дори в марионетки като мен — след няколко часа щеше да ми се наложи да бягам отново. Междувременно насочих „Зомби“ към звездната двойка и подадох реактивна тяга. В открития Космос беше невъзможно да се скрия; в звездна система, дори потенциална такава, шансовете ми бяха съвсем малко по-добри.

Разбира се, щеше да ми се наложи да направя нов скок много преди да стигна дотам. Но това нямаше значение. Рефлексите ми бяха изградени така, че да работят при всянакви обстоятелства.

Автопилотът на „Зомби“ може и да беше изключен, но моят се бе включил без никакво забавяне.

За презареждане между скоковете трябва време. Поне засега на „Кали“ му трябваше повече време, за да ме открие. В някакъв момент това сигурно щеше да се промени; преди това борд-компютърът трябваше да е започнал да работи отново.

Давах си сметка, че няма абсолютно никакъв шанс за това.

Малко ретроспекция: как точно успяваше да го направи „Кали“?

Не съм съвсем сигурен. Но някои от системите за диагностика на „Зомби“ работят в спектъра на обикновените електрони и не разчитат на квантови изчисления. Атаката срещу борд-компютъра не им се отрази по никакъв начин, така че с тяхна помощ успях да очертая никаква най-обща картина.

Троянският сигнал съдържаше поне един набор от пространствени координати. Борд-компютърът ги беше разчел като указания и бе отворил навигационните файлове, за да провери какво се намира на x-y-z. Може би някакъв видим астрономически обект? Нещо общо, с помощта на което да сравним схващанията си за времето и пространството?

Бум. В същия миг всичките ми навигационни файлове бяха изтрити.

А след като навигацията беше изключена — или може би още преди това, нямаше как да разбера — атакуващата програма бе наредила на „Зомби“ да опресни всичките си резервни системи с копия на самата себе си. И едва тогава, след като всички възможни пътища за възстановяване на системата бяха прекъснати, беше накарала борд-компютъра да забие. Сега цялата система бе блокирана, всички вероятностни вълни бяха застинали в права линия, всеки кубит беше заключен в положение P=1.00.

Атаката бе изумително елегантна. За времето, което ми беше отнело да кажа „здрасти“, „Кали“ бе успял толкова да се сближи с мя кораб, че да го съблазни да извърши самоубийство. Подобно постижение далеч надхвърляше моите възможности и възможностите на случайно еволюиралите зверове, които ме бяха изградили. Бих дал всичко, за да се запозная с разума, извършил това действие — ако този разум не правеше всичко по силите си, за да ме убие.

В началото на преследването се бях опитал да направя няколко бързи последователни скока, за да не дам възможност на „Кали“ да ме настигне след всеки от тях. Бях изразходвал почти всичките си резерви. Без никаква полза: извънземното ме откри също толкова бързо, а вече почти не ми беше останала енергия, с която да му избягам.

И продължавах да си плащам за тази грешка. Щяха да минат цели два дни при подсветлинна скорост, докато „Зомби“ се презареди напълно — и деветдесет минути, преди изобщо да мога да направя следващия скок. Вече дори не смеех да скоча, преди унищожителят да ме настигне; висях в реалното пространство и скъпях всички мигове на покой, които вселената сметнеше за нужно да ми подари.

Този път вселената ми подари три часа и половина. След това скенерите започнаха да подават звуков сигнал: обект право напред. Включих се в камерите на „Зомби“ и погледнах.

Пред очите ми изчезна един къс звездно небе.

Ръчното управление все още ми беше непознато. Отне ми няколко скъпоценни секунди да набера нужните числа. Нещото, което закриваше звездите, бе изпреварило „Зомби“ по курса към звездната двойка и бързо забавяше скоростта си. Едно от числата отказа да спре да се променя; масата на обекта се увеличаваше, докато го наблюдавах. А това означаваше, че преминава тук от някакво друго място.

С всеки следващ скок на „Кали“ му трябваше все по-малко време да ме открие.

На две хиляди километра пред мен възлестите клони се обърнаха срещу мен в Космоса. На един от тях разцъфна пламнала пъпка.

Сензорите на „Зомби“ докладваха за приближаващата ракета на борд-компютъра; чиповете на таблото поискаха предвиждане за оставащото време до удара. Борд-компютърът продължи да си дърдори нещо безсмислено, без да им обърне внимание.

Вторачих се в приближаващата мълния. „Какво искаш от мен? Защо не ме оставиш на мира?“

Не изчаках да ми отговори, разбира се. Направих скок.

Моите създатели са ми оставили един инструмент, който да използвам в такива ситуации: нарекли са го „страх“.

Не са ми оставили почти нищо друго. Нямам нито един от паразитните нуклеотиди, които се събират като прах навсякъде, където

нещата са оставени на сляпата тъпа еволюция например. Нито един от гените, които изграждат гениталии; какъв смисъл щеше да има от тях? Оставили са ми сексуален импулс, но са го променили; нещата, които ме възбуджат, си по-тясно свързани с изпълнението на мисиите, отколкото с нещо толкова вулгарно като възпроизвеждането. Останала ми е и малко химическа сексуалност; най-вече андрогени, така че да не приемам „не“ за отговор.

Имам генетични последователности, дълги и подробни, които ме правят подходящ за живот в самота. Тигмотактични структури, осезателно удоволствие, феромонални рецептори, които привличат индивидите да се включват в социални групи. Нямам такива. Опитали са се да изрежат дори религията от генетичния ми материал, но се оказва, че Бог се ражда от страхът. Генетичните ключове се откриват лесно, но връзките са абсолютни: вярата не може да се извади, без да се заличи и чистият животински ужас. А моите създатели са решили, че в открития Космос страхът ще е твърде жизненоважен механизъм за оцеляване, за да ме лишават от него.

Затова са ми оставили страхът. Страха и суеверието. И колкото и да се опитвам да контролирам средния си мозък, органичните връзки там вътре непрекъснато ме приканват да се простра ничком и да моля за милост пред всемогъществото на Великия Бог-Убиец.

Едва ли не завиждах на „Зомби“, докато ме изхвърляше в поредното непостоянно убежище. „Зомби“ се движеше само по рефлекс, останал без мозък, галваничен. Корабът не разбираше достатъчно за това, което се случва, за да изпитва ужас.

В интерес на истината, аз не разбирах много повече от него.

Какъв изобщо беше проблемът на „Кали“? Дали капитанът му бе полулял, или просто никой не го разбираше? Дали ме преследваше нещо, което беше зло по рождение, или просто бе имало нещастно детство?

Всеки разум, способен на напреднали космически полети, освен това би трябало да е в състояние да разбира миролюбивото съзнание; това гласеше мъдрото правило на социологите на Човечеството. Повечето от тях никога не бяха излизали от Слънчевата система. Нито един от тях не беше срещал истинско извънземно. Няма значение. Твърдението им звучеше логично; ако един вид не бе в състояние да контролира собствената си агресивност, сигурно нямаше да оцелее

достатъчно дълго, за да избяга от собствената си звездна система. Нещата, които бяха направили мен самия, за малко не се бяха провалили в това.

Безразборната враждебност към всичко, което мърда, не е разумна еволюционна стратегия.

Вероятно бях нарушил някакво културно табу. Може би някой извънземен капитан се беше побъркал. Или пък случайно бях попаднал на военен кораб, въвлечен в някакъв продължителен конфликт, който се опасяваше да не съм адска машина, маскирана с престорена миролюбивост.

Но какъв шанс имаше наистина за това? Каква беше вероятността при първата ни среща с друг разум в цялата вселена да попаднем точно на побъркано извънземно? Колко междузвездни войни би трябвало да се водят едновременно, така че да има статистическа вероятност случайно да попадна по средата на една от тях?

В сравнение с това, беше едва ли не по-разумно да вярвам в Бог.

Заех се да търся друг възможен отговор. И продължавах да го търся два часа по-късно, когато „Кали“ се показа на скенерите ми, едва на хиляда километра от мен. Някъде другаде в Космоса, отговорът и аз се появихме едновременно: „А може би всички там бяха такива?“.

Ако приемем, че си нямах работа с немислима статистическа грешка — че не бях попаднал случайно на единствения извънземен психопат сред един трилион здравомислещи извънземни и че не се бях озовал точно на фронта на някаква невероятна галактическа война — оставаше само едно възможно обяснение.

„Кали“ беше типичен случай.

Оставил тази мисъл настани за достатъчно време, така че да проверя системния монитор; този път ми оставаха почти два часа, преди да мога да направя следващия скок. „Зомби“ беше дълбоко в междузвездното пространство, на повече от шест светлинни години от най-близката звездна система. Дори аз не можех да мотивирам включването на реактивна тяга на такова разстояние. Нямаше какво друго да направя, освен да чакам и да се питам...

Нямаше начин „Кали“ да бъде типичен случай. В това нямаше никакъв смисъл. Може би ставаше дума за някакво фантастично междукултурно недоразумение. Може би „Кали“ бе възприел

погрешно моя сигнал като някакъв вид атака и беше отговорил по същия начин.

Да, бе. Разум, който притежава достатъчно интелигентност, за да изнасили борд-компютъра ми за броени часове, а в същото време е толкова глупав, че да не може да схване смисъла на сигнал, специално проектиран да бъде разбираем за всички? „Кали“ нямаше нужда от поредици от прости числа или от пиктограми, за да разбере мен или поздрава ми. „Кали“ беше разбрал целия мозък на „Зомби“, до последния кубит. Значи знаеше и това, че съм дружелюбно настроен. Нямаше как да не го знае.

Просто не му пукаше.

И едва десет минути след прага на скока „Кали“ най-сетне ме настигна.

Усетих как се нагъва пространството, едва ли не преди да се включват скенерите. Вестибуларният ми апарат се пръсна на десетки парчета, като всяко настояваше за това, че „нагоре“ е в различна посока. Отначало си помислих, че „Зомби“ е решил да скочи от само себе си; после реших, че гравитацията на борда по някаква причина е отказала.

А след това „Кали“ започна да се материализира на по-малко от сто метра пред мен. Бях попаднал в килватера му.

Реагирах, без да се замисля. „Зомби“ се завъртя по оста си и се изстреля с пълна реактивна тяга. Датчиците протестираха в алено. Плазменият конус от следата на „Зомби“ се разплиска по материализиращото се чудовище зад мен, без да му причини вреда.

„Кали“ все още беше лишен от пътна материя, когато се обърна след мен. Клоните му се протегнаха да ме сграбчат, още докато се оформяха.

„Ще ме хване“, осъзнах аз. Нещо под мозъчната ми кора изкрещя: „Скачай!“.

Бяхме прекалено близо. Щях да повлека „Кали“ със себе си, ако се бях опитал да го направя.

„Скачай!“

Разстоянието между нас беше осемстотин метра. На такава дистанция реактивната ми следа трябваше да разтопи извънземното на съставните му йони.

Шестстотин метра. „Кали“ отново бе едно цяло в пространството.

„СКАЧАЙ!“

Направих скока. „Зомби“ изхвърча на сляпо от реалното пространство. За един отвратителен миг геометрията умря. После вихърът ме изхвърли обратно.

Но вече не бях сам.

Излязохме заедно. Котката и мишката паднаха обратно в пространството на четиристотин метра една от друга, като се носеха с около една хилядна от скоростта на светлината. Векторите на инерцията ни не съвпадаха напълно; само след десет секунди „Кали“ вече беше на повече от сто километра разстояние от мен.

А после вие я унищожихте.

Отне ми известно време да го разбера. Тогава видях само светкавицата — толкова ярка, че почти изгори филтрите; а след това охлаждащата се обивка от водород, която ме обля и се разтвори в прекрасното, чисто небе.

Не можех да повярвам, че съм свободен.

Опитах се да си обясня какво може да е причинило унищожението на „Кали“. Повреда в двигателя? Саботаж или бунт на борда по причини, които дори не можех да си представя. Ритуално самоубийство?

Докато не пуснах записа от рекордера на полета, така и не си помислих, че е възможно корабът да е бил унищожен от ракета, която се движи с половината от скоростта на светлината.

Това ме изплаши повече от „Кали“. Скенерите ми показваха картина на пет астрономически единици във всички посоки, и в нито една от тях нямаше нищо. Нещото, което беше унищожило кораба, трябваше да се намира по-далеч. Сигурно бе пътувало насам, още преди да се появим в пространството.

Нещото ни беше очаквало.

В този момент „Кали“ едва ли не ми липсваше. Той поне не бе невидим. Той поне не можеше да гледа в бъдещето.

Нямаше как да разбера дали ракетата е била предназначена за моя преследвач, за мен самия или за всяко друго нещо, което минава оттук. Дали бях жив, защото вие не искахте да умра, или защото вече бяхте решили, че съм мъртъв? И ако присъствието ми засега оставаше

незабелязано, какво можеше да ме издаде? Емисиите на двигателя, електромагнитното лъчение, а може би някаква екзотична характеристика на напредналото оборудване, която моят вид все още не беше открил? В какво се прицелваха оръжията ви?

Не можех да си позволя да го разбера. Изключих всичко до възможния минимум, продължих да се преструвам на мъртъв и да наблюдавам.

Вече съм тук от много дни. И нещата най-сетне започнаха да се изясняват.

На ръба на възможностите на инструментите на „Зомби“ се носят мистериозни обекти, като следват тайнствените си маршрути. Прекосих нишки от невидима енергия, които не подлежат на анализ. Освен товаолових и присъствието на голямо количество остатъчна радиация — като онази, която изтече от „Кали“, когато умря. Записах проблясъците на многобройни термоядрени експлозии — някои на цели светлинни часове оттук, други — на по-малко от сто хиляди километра разстояние.

От време на време подобни неща се случват съвсем наблизо.

На пътя на ракетите, изстреляни от някакъв източник, който е твърде далечен, за да го видя, се озовават странни артефакти. Почти винаги артефактите са унищожавани; но веднъж, преди вашите ракети да я достигнат, една гладка сфера се пръсна на фрагменти, които се разбягаха като прашинки. Този път само някои от тях паднаха в жертва на вашия апетит за разрушение. А веднъж мина и нещо, което искреще, широко и безформено като океан, и пое директен удар, но не изчезна. Ранено, нещото се отдалечи на безопасно разстояние с подсветлинна скорост, и вие не изпратихте нищо, което да го довърши.

Значи в тази вселена има и неща, които дори вие не можете да унищожите.

Знам какво става. Попаднал съм в паяжина. Вие улавяте корабите в движение и ги оставяте тук, за да бъдат унищожени. Не знам докъде достигате. Това е много малка част от Космоса, може би само два-три светлинни дни на ширина. Не е възможно толкова много кораби да попадат случайно на този миниатюрен риф; значи явно ги доставяте тук от много по-голямо разстояние. Не знам как. Всяка сингулярност, която е достатъчно голяма за такова постижение, би трябвало да се покаже на скенерите ми от стотици светлинни години разстояние, а аз

не откривам нищо. И без това няма значение, след като вече знам какво представлявате.

Вие сте като „Кали“, но много по-големи. И едва сега мога да намеря смисъл в съществуването ви.

Вече престанах да се опитвам да съчетая мъдростта на специалистите от Земята с действителността, с която се сблъсках. Старите мисловни модели са безполезни. На тяхно място ще предложа нов: технологията предполага войнственост.

Инструментите съществуват по една-единствена причина: да принуждават вселената да придобива неестествени форми. Те се отнасят с природата като с враг и по определение представляват бунт срещу статуквото. В благоприятни условия технологията е закърняла и смехотворна; тя не може да вирее в култури, заразени от вяра в естествената хармония. Каква нужда може да има от термоядрени реактори, ако храната вече е в изобилие, а климатичните условия предлагат комфорт? Защо да се променя насила един свят, който не представлява опасност?

Там, откъдето идвам, някои култури дори не бяха развили каменни сечива. Някои бяха стигнали до земеделието. Други не се бяха задоволили със съществуващото положение, докато не бяха сложили край на самата природа, а трети — докато не бяха построили градове в Космоса.

Но в крайна сметка, всички се бяха успокоили. Технологията им беше достигнала до някаква уютна асимптона и бе спряла да се развива — и сега те не са изправени пред вас. Сега дори моите създатели са станали тълсти и тромави. Околната им среда е подчинена, враговете им са унищожени и те могат да си позволяят лукса на пацифизма. Техните машини са направили вселената по-мека към тях, а собственото им удовлетворение ги лишава от инициатива. Те са забравили, че враждебността и технологията се изкачват ръка за ръка по културната стълбица; забравили са, че не е достатъчно да си умен.

Освен това трябва да бъдеш и зъл.

Но вие не сте се успокоили. От какъв ли адски свят сте дошли, за да бъдете принудени да достигнете до такива технологични висини? Може би някъде близо до ядрото: там, където звездите и черните дупки са натъпкани една до друга, където бушуват приливни вихрушки от материя и планетите са подложени на непрестанна бомбардировка

от комети и астероиди. Някъде там, където никой не може да се преструва, че „живот“ и „война“ не са синоними. Колко далеч сте стигнали само!

Моите създатели щяха да ви нарекат „варвари“, разбира се. Но те не разбират нищо. Те не разбират дори мен: според тях аз не съм нищо повече от рекомбинантна марионетка. Самотното ми съществуване е предопределено, свободният ми избор е въображаем, животът ми е автоматичен. И жалък.

Те не разбират дори собствените си творения. Как биха могли да разберат вас?

Но аз ви разбирам. И след като ви разбирам, вече мога да приема нещо.

Не мога да ви избягам. Ще умра от старост, преди да напусна тази кланица, като се движа по инерция по настоящата си траектория. Нито пък мога да направя скок, за да се измъкна — след като притежавате способността да улавяте кораби, които се движат побързо от скоростта на светлината. Остава само една възможност, която може да ми даде шанс да оцелея.

Вече проследих траекториите на ракетите, които изстрелявате, до първоизточника; всички се събират в една и съща точка, на по-малко от три светлинни дни пред мен. Знам къде сте.

В момента сме на векове след вас, но това може да се промени. Дори вашият прогрес няма да бъде безкраен; и колкото по-голяма заплаха представлявате за всички нас, толкова повече тласкате собственото ни развитие. Така ли достигнахте до своите висини? Като се справихте с някакво предишно смъртоносно божество, което се опита да ви унищожи, но вместо това ви направи по- силни? Страхувате ли се да не ви застигне същата съдба?

Разбира се, че се страхувате.

Дори моите господари могат да се превърнат в заплаха за вас, ако имат достатъчно време за това; а те ще се отърсят от летаргията си в момента, в който разберат за съществуването ви. Можете да се отървете от тази заплаха, ако ги унищожите сега, докато все още са слаби. Но за да го направите, трябва да знаете къде са.

Не си мислете, че можете да ме убиете и да научите всичко необходимо от кораба ми. Вече изтрих всички записи, които оцеляха след атаката на „Кали“; и без това не бяха останали много. А се

съмнявам, че дори вие ще научите кой знае какво от металургичния състав на „Зомби“; моите създатели са еволюирали под една много обикновена звезда. Нямате никаква представа откъде идвам.

Но аз имам.

Моят кораб може да ви разкаже нещо за нашите технологии. Но само аз мога да ви кажа къде е родното гнездо. И нещо повече от това; мога да ви разкажа за безбройните системи, проучени и колонизирани от Човечеството. Мога да ви разкажа всичко за онези разглезени деца на утробата, които ме изпратиха в безкрайя вместо себе си. Няма да научите много за тях, като изследвате мен, защото аз съм направен така, че да се отличавам от нормата.

Но можете да ме изслушате. Няма какво да загубите с това.

Аз ще ги предам. Не защото ги мразя, а защото тук етичните закони на лоялността просто са неприложими. Аз съм освободен от оковите, които замъгливат преценката на по-нисшите създания; за един стерилен продукт на генното инженерство фразата „продължаване на рода“ е безсмислена.

Но моят императив за оцеляване е също толкова силен, колкото на всеки друг.

Защото, в крайна сметка, аз не съм автоматичен, нали разбирате. Аз съм автономен.

Предполагам, че ще можете да разберете това съобщение. Изпращам го непрекъснато, на импулси от половин секунда, докато подавам реактивна тяга към вас. „Изчакайте; не стреляйте.“

Ще имате по-голяма полза от мен, ако съм жив.

Готови или не, аз идвам при вас.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.